

lem for Københavns 4de Valgekreds fremsætte den Indvending, at en saadan Prisstatistik altid vilde komme et Aar bagefter. Jeg vilde anse det for at være fuldstændig ligegyldigt, om den kom et Aar bagefter. Prisbevægelsen paa Verdensmarkedet, paa Markedet i det hele taget, vilde ikke en Gang for andre Mennesker, for Landbrugerne, for dem, der ere direkte interesserede i dem, komme til at gøre sig gældende i samme Øjeblik, som vi faa Prisforandringen. Efterhaanden som man mærker, at der kommer andre Tider, mere trange Tider, hvis det gaar i den Retning, eller bedre Tider, hvis det gaar i denne Retning, tager man sine Forholdsregler derefter, man indskrænker sig, hvis det er nødvendigt, men bliver maaske hurtigt flottere, hvis Tiderne gaa op. Men det, at man først skulde kunne komme med i Bevægelsen et Aars Tid efter, at den er begyndt, vil jeg anse for ganske ligegyldigt.

Det ærede Medlem talte ogsaa om, at Guldprisens Fald i det Øjeblik, vi staa overfor en stor Guldproduktion, vilde bringe Forstyrrelse. Det kan jeg slet ikke forstaa, men muligvis har jeg misforstaaet det ærede Medlem, thi Guldprisens Fald, hvis der kommer en særlig stor Guldproduktion, vil netop give sig Udslag i stigende Priser, der atter give sig Udslag i de statistiske Beregninger og altsaa medføre en Lønforhøjelse. Ganske vist, Guldprisens Forandring er kun en nominal Bevægelse, men Prisforandringen vil da ogsaa være rent nominal. Jeg kan altsaa ikke se noget som helst afskrækkende i, at Guldprisen forandrer sig, thi det vil komme til at følges ad alligevel.

Vilde ærede Medlemmer saa spørge mig: Hvad Grundlag skulle vi da benytte? saa vilde jeg egentlig helst sige til Udvalget: Prøv at se paa Sagerne igen, se, hvad De finde er det bedste. Det, der for mig staa som Idealet, er i Øjeblikket ikke det bedste, det skal jeg indrømme. Sagen kan ses fra to Hovedsider. For det første kan man spørge: Have Tjenestemændene, Embedsmændene i det hele, men her navnlig Tjenestemændene, som vi tale om i Øjeblikket, ikke Ret til at forlange, at deres Indtægter bevæge sig i samme Forhold som Nationens Indtægter i ren Almindelighed? Det er egentlig den Side, jeg helst vilde se Sagen fra. Stige Nationens Indtægter, bør Tjenestemændenes Indtægter stige dermed. Det vil altsaa sige, at jeg helst af alt saa, at den Værdimaaler, vi fik, blev en Vurdering eller en Bedømmelse

af Nationens samlede Indtægt. Nu ere vi ganske vist saa heldige, at vi have en saadan Bedømmelse, men jeg tror ikke rigtigt paa den i Øjeblikket, og det er den, som er nævnt her, jeg husker ikke fra hvilken Side, nemlig Statsindkomstskatten. Jeg tvivler ikke om, at i Løbet af nogle Aar ville vi være naaede saa vidt frem, at vi ere i Stand til at bedømme Statsborgernes Indtægter adskilligt sikrere end nu. Og den Dag, da vi have Indkomstskatten indarbejdet, vil det efter min Mening være det heldigste at lade Embedsmændenes Lønninger, Tjenestemændenes Lønninger hæfte dertil, saa at vi f. Eks. sige: Statens Folk skulle gennemgaaende være særligt kvalificerede Folk — det haaber jeg, at de ere, og det tror jeg, de ere —, og de maa altsaa have noget over Normen, der angives ved Nationens Gennemsnitsindtægt — hvor meget skal jeg slet ikke udtale mig om, det er en Ting, der skulde forhandles om. Men efterhaanden som Statens Indtægter stige eller falde med visse Procent, skulle Tjenestemændenes bevæge sig i samme Forhold, dog stadig noget over Gennemsnitsnormen. Det er det, der staa for mig som det bedste, men da vi i Øjeblikket ikke have denne Vurdering af Indkomsten saa god, som den bør være, tør jeg ikke anbefale den.

Men naar vi saaledes ikke kunne tage Indtægtssiden, maa vi have fat i Udgiftssiden for der at finde et Grundlag for Bedømmelsen. Der bliver Spørgsmaalet: Skulle vi have en gros-Prisen eller Detail-Prisen? Jeg mener, at vi der i Virkeligheden skulde gaa saa nær som muligt til det, der er Gennemsnittet i Forbruget her i Landet. Forbruget benyttet som Maalestok vil nemlig have den Fordel fremfor de fleste af de Ting, der have været nævnde, bl. a. ogsaa det, der blev nævnt af det ærede Medlem fra Skern (Ovesen), nemlig Index numbers, at vi derved tage Hensyn til den skiftende Levofod. Jeg skal ganske kort forklare, hvad jeg mener hermed. Lad os tænke os, at der til et vist Tidspunkt pr. Individ her i Landet spises en vis Mængde Rug, lad os sige en mindre Mængde. Der har for en Menneskealder siden været brugt en mindre Mængde Rug, end der bruges i Dag. Hertil kan der være to Grunde. Grunden kan for det første være den, at Folk ikke behøve at sulte saa meget, som de behøvede før, altsaa at man faar Sulten mere tilfredsstillet. Men der ligger mere bag, nemlig det, at i gamle Dage spiste man mere grovt Brød, nu spiser man mere sigtet Brød. Og i det Øjeblik Nationens Vel-